

Arrest

nr. 207 208 van 25 april 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. DEMIR
Hoge Aardstraat 22/1
2610 WILRIJK

tegen:

de Stad ANTWERPEN, vertegenwoordigd door de Burgemeester.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 26 februari 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Burgemeester van de Stad Antwerpen van 26 januari 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 2 maart 2018 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 april 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 mei 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat N. DEMIR verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat M. DAL verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 26 januari 2018 neemt de gemachtigde van de Burgemeester van de Stad Antwerpen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten:

“Beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten In uitvoering van artikel 52, § 3 , gelezen in combinatie met artikel 58 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de

verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie» die op 06/09/2017 werd ingediend door:

Naam: L(...)

Voornaam: Z(...)

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...), Marokko

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: 2100 Deurne (Antwerpen), (...)

om de volgende reden geweigerd:

Heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij/zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan 3 maanden als familielid van een burger van de Unie: heeft de gevraagde documenten niet voorgelegd, namelijk het bewijs ten laste te zijn van EU'er in land van herkomst OF er deel te hebben uitgemaakt v/h gezin. “

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De verzoekende partij werpt in een eerste middel onder meer de schending op van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel. Het middel luidt als volgt:

“EERSTE MIDDEL: Schending van art. 62 vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen/Schending van het materieel motiveringsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, redelijkheidsbeginsel/evenredigheidsbeginsel en het ‘fairplay-beginsel en Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen) en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en art. 47/1 Vw. in samenhang met een schending van artikel 52 van het Koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied. het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna genoemd K.B. d.d. 08.10.1981) in samenhang met een schending van de rechtspraak van het Europese Hof van Justitie inzake het “ten laste zijn”. De Rvv oordeelde in haar arrest nr. 64 084 van 28 juni 2011 als volgt (rechtspraak bevestigd door de Raad van State, nr. 220.340 van 19 juli 2012): De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een ‘afdoende’ wijze. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerende motief aangeven op grond waarvan zij is genomen. In casu meent verzoekster dat in de bestreden beslissing niet werd gemotiveerd omtrent de weigering terwijl aan verweerder de mogelijkheid wordt gelaten de weigering van verblijf van meer dan drie maanden zelf te weigeren wanneer geen stukken binnen de vooropgestelde termijn worden ingediend hetzij het dossier over te maken ter beoordeling van DVZ wanneer er door verzoekster wel stukken worden ingediend. De woordkeuze desgevallend wijst op een keuzemogelijkheid, welke keuze moet worden gemotiveerd. In de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van artikel 52, § 3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort het vreemdelingenbesluit). Dit artikel luidt als volgt: Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken. Deze keuzevrijheid wijst op een ruime discretionaire beoordelingsbevoegdheid waarover verweerder beschikt. De Raad van State oordeelde onder meer in een arrest van 7 juni 2007 (RvS 7 juni 2007, nr. 171.887, De Schepper) dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan met een voldoende feitelijke grondslag en dat de discretionaire beoordelingsbevoegdheid van een administratieve overheid onder meer wordt beperkt door het motiveringsbeginsel. Ook in de rechtsleer wordt deze zienswijze gevolgd: “Hoe groter de discretionaire bevoegdheid van het bestuur, hoe strenger de motiveringsplicht wordt opgevat. De omvang van de motiveringsplicht is dus evenredig met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover de overheid beschikt. Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissing, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreider

motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur." (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, *administratieve rechtsbibliotheek – algemene reeks*, VII, *formele motivering van bestuurshandelingen*, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185.) "Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd. De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn. Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende: "De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.[...]" Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen. Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;

b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissingen- in casu de bestreden beslissing dd. 26.01.2018) dienen zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;

c) De motivering afdoende dient te zijn;

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. In casu is de bestreden beslissing op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine). "Fair play" duidt op eerlijk spel. De overheid toont een gemis aan fair play wanneer zij in haar relatie met de burger tracht "hem door onoorbare middelen in de verkrijging van zijn recht te bemoeilijken. Dit kan o.m. geschieden door het achterhouden van gegevens, door verdragingsmanoeuvres, door overdreven spoed.... " (BOES, M., *Administratief Recht*, Acco, Leuven 1996-97, 49-50) Het evenredigheidsbeginsel is een concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel... (MAST, A-/ e.a., *Overzicht van het Belgisch Administratief Recht*, Kluwer Rechtswetenschappen, Antwerpen 1999, 54).* Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitevinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeerd, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen. Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van een rechtsonderhorige een ernstige

maatregel te nemen gebaseerd om zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerakend en welke maatregel van aard is om de belangen van de rechtsonderhorige zwaar aan te tasten. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve handeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Bij het onderzoek van de vraag naar de materiële motivering van de bestreden beslissing moet de Raad onderzoeken of de concrete gegevens van het dossier de vermelde motieven op een deugdelijke wijze onderbouwen (RvS 23 september 2013, nr. 224.862; RvS 13 november 2012, nr. 221.391). In casu is de bestreden beslissing op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine). Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat geen enkele motivering werd gegeven waarom verweerder heeft gekozen tot de weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder verzending van de overgelegde stukken van verzoekster aan DVZ. De bestreden beslissing stelt verzoekster niet in staat na te gaan op basis van welke overwegingen verweerder heeft beslist aan verzoekster een weigeringsbeslissing te betekenen. Verzoekende partij is de mening toegedaan dat de bestreden beslissing de voormelde beginselen van behoorlijk bestuur en de voormelde wettelijke bepalingen schendt en wel om volgende redenen. De bestreden beslissing komt hierop neer dat de aanvraag tot verblijf van meer dan drie maanden van verzoekende partij zonder meer wordt geweigerd. De reden dat de beslissing wordt geweigerd, bestaat eenvoudigweg uit een 'vage' opsomming van feiten over de stukken die niet werden bijgebracht. In de gehele beslissing wordt geen enkel (al dan niet juridisch) gevolg getrokken uit deze feiten. In casu weet verzoekende partij niet op welke gegevens men zich heeft gesteund om tot het betreffende oordeel te komen. Werden de stukken die verzoekster op 13.09.2017 overmaakte wel in aanmerking genomen en beschouwd als 'het niet binnen de gestelde termijn' overleggen van afdoende stukken of werd er helemaal geen rekening gehouden met de overgelegde stukken of werd de ontvangst van deze stukken over het hoofd gezien door verwerende partij? Dit kan niet worden afgeleid door verzoekster.

Verzoekster heeft per e-mail aan de gemeente op 13.09.2017 (d.i. binnen de termijn van drie maanden) (STUK 4) afdoende bewijzen voorgelegd vanuit Marokko dat zij ten laste was of deel uitmaakte van het gezin van de EU'er. De verklaringen dateren van 05.09.2017 en 06.09.2017 en de vertalingen zijn gelegaliseerd op 5.09.2017 en 6.09.2017 (stuk). Deze documenten hebben door de legalisatie een authentieke datum verworven. Er is geen enkele reden waarom verzoekster deze documenten niet zou hebben afgegeven. Dit blijkt ook uit het e-mailbericht dd. 13.09.2017. Terwijl verweerder motiveert in de bestreden beslissing "heeft de gevraagde documenten niet voorgelegd, namelijk het bewijs ten laste te zijn van de EU'er in land van herkomst of er deel te hebben uitgemaakt van het gezin. Dat integendeel duidelijk blijkt dat de gevraagde documenten wel werden neergelegd. Dat de gemeente dan ook voormelde beginselen van behoorlijk bestuur en de wettelijke bepalingen schendt door tout court te vermelden dat de stukken niet werden neergelegd maar niet precies vermeldt welke stukken niet werden neergelegd en dienden te worden neergelegd rekeninghoudend met de stukken die reeds werden neergelegd door verzoekster! Uit de verklaringen op eer blijkt bovendien onomstotelijk vast dat verzoekster in het land van herkomst 'ten laste' was van verzoekster. Er dient te worden opgemerkt dat de bevoegdheid van het gemeentebestuur zich overeenkomstig artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober inderdaad beperkt tot het onderzoek of de aanvrager wel of niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt. Er kan inderdaad worden aangenomen dat het in casu niet de bevoegdheid was van het gemeentebestuur om te oordelen of de stukken die verzoekster heeft voorgelegd, het al dan niet ten laste zijn in het verleden van de referentiepersoon betreffen. Dit vergt immers een inhoudelijke beoordeling die niet tot de bevoegdheid van het gemeentebestuur behoort. Aangezien de bewoordingen van de gemeente in de beslissing zeer vaag zijn en verzoekster hieruit niet kan afleiden of met de documenten die verzoekster heeft overgemaakt op 13.09.2017 al dan niet rekening werd gehouden, schendt de beslissing de formele motiveringsplicht. Uit het administratief dossier blijkt tevens onomstotelijk vast dat verzoekster ook bewijzen heeft voorgelegd dat zij in België ten laste is van de referentiepersoon. Er werden meer bepaald stukken voorgelegd waaruit blijkt dat alle

facturen en kosten van verzoekster door de referentiepersoon worden betaald in België. Dit blijkt ook duidelijk uit het administratief dossier. Meer bepaald werd dus door verzoekster twee verklaringen van uitbaters van supermarkten voorgelegd en die verklaren dat alle facturen van verzoekster tijdens haar verblijf in Marokko werden betaald en ten laste genomen door den nicht, Mevr. B(...), M(...). Dat de gemeente dan deze stukken had moeten overmaken aan de DVZ die zelf op afdoende wijze moest oordelen of verzoekster voldoet aan de voorwaarden. Dat de gemeente door geen rekening te houden met deze documenten duidelijk onzorgvuldig en onredelijk heeft gehandeld staat zwart op wit vast en blijkt ook onomstotelijk uit het e-mailbericht van 13.09.2017 van de referentiepersoon mevr. M(...) B(...). Het fair play-beginsel houdt als beginsel van behoorlijk bestuur in dat het bestuur zich niet van onfatsoenlijke middelen mag bedienen om de burger in het verkrijgen van zijn recht te hinderen door onder meer het achterhouden van relevante gegevens of het verstrekken van onjuiste gegevens, het uitstellen of niet nemen van beslissingen waarbij de burger belang heeft, het toepassen van een vertragingstactiek of het handelen met overdreven spoed. Een schending van het beginsel van de fairplay doet zich slechts voor als er sprake is van moedwilligheid (RvS 20 mei 2005, nr. 144.744). Verzoekster toont duidelijk aan dat in casu het geval is. Verwerende partij heeft voorbarig de aanvraag afgewezen. Verzoekster heeft geen kans gekregen van verwerende partij om het bewijs van ten laste zijn van de EU'er te kunnen bewijzen. Verzoekster heeft bovendien haar kans gemist om deze documenten te laten beoordelen door de DVZ. Zonder uitleg kan je onmogelijk weten waarom de voorgelegde documenten onvoldoende zijn. Uit het voorgaande volgt dat verzoekster aannemelijk heeft gemaakt dat er sprake is van een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht en de overige wettelijke bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur. Het middel is bijgevolg gegrond.

Wat de schending van art. 47/1,2° VW betreft wenst verzoekster er nog aan toe te voegen dat dit door de bestreden beslissing eveneens wordt geschonden: Artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende: "Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd: (...) 2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; (...)" Artikel 47/3 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende: "(...) § 2 De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel. (...)" Op 06.09.2017 heeft verzoekster een aanvraag gezinshereniging ingediend met haar nicht en kreeg zij een bijlage 19ter (STUK 3). Dat de bijlage 19ter ten onrechte doet uitschijnen dat verzoekster dient aan te tonen dat zij deel uitmaakt van het gezin van EU'er in het land van herkomst vlak voorafgaandelijk aan de aanvraag tot gezinshereniging (hoewel verzoekster dit duidelijk heeft aangetoond). Zij heeft bovendien voldoende aangetoond dat zij in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon. Verzoekster heeft een attest vanwege de Marokkaanse autoriteiten 'Kafala' neergelegd dd. 08.05.2017 waaruit blijkt dat de referentiepersoon als kind vanaf haar eerste levensjaar tot haar 16 onder voogdij van verzoekster werd geplaatst (Kafala-gezag). Bijgevolg blijkt uit het stuk dus onomstotelijk vast dat verzoekster en de referentiepersoon reeds een kerngezin vormden in het land van herkomst en thans in België evenzeer verzoekster deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon. Bovendien uit stuk 8 blijkt onomstotelijk vast dat verzoekster na haar aankomst in België anno 2013 steeds ten laste is geweest van de referentiepersoon. Ook voor de aankomst in België van de referentiepersoon was verzoekster zowel in Marokko als in Nederland ten laste van de EU'er. Omdat verzoekster sedert 2013 in het land verblijft kan zij geen bewijsstukken aanvoeren met betrekking tot de situatie voor 2013 in het land van herkomst. Dat de nicht van verzoekster voldoende inkomsten heeft, blijkt uit het administratief dossier duidelijk. Zij baat een autorischool uit en heeft voldoende winst. Uit stuk 12 blijkt tevens onomstotelijk vast de referentiepersoon duidelijk verklaart dat zij verzoekster steeds ten laste zal nemen en instaan voor haar onderhoud en zij dus op eer belooft dat zij niet zal vallen ten laste van de Staat. Verzoekster heeft geen enkel ander familielid in het land van herkomst dan de referentiepersoon. Verzoekster is nooit getrouwd en heeft geen kinderen. Het staat dus onomstotelijk vast dat zij in een bijzondere situatie verkeert ten aanzien van haar relatie tot de referentiepersoon. Bovendien lijdt zij aan een chronische niet-ernstige aandoening (stuk nr.) en vereist zij een grondige medische verzorging dat enkel door de referentiepersoon ten laste kan worden genomen. Verzoekster heeft geen bewijzen kunnen voorleggen m.b.t. haar inkomsten in het land van herkomst, nu zij sedert 2013 in het land verblijft en omdat het dan onmogelijk is dat zij inkomsten zou hebben in het land van herkomst. Omdat zij nooit gewerkt heeft, is zij ook niet pensioengerechtigd. Vereisen dat zij nog andere bewijzen moet voorleggen over haar behoefte is disproportioneel en kennelijk onredelijk. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster al 5 jaar in België verblijft. Zij

heeft hier gelet op haar leeftijd, nooit gewerkt. Verzoekster vraagt zich af welke inkomsten zij nog kan genieten in Marokko? Het is immers zeer moeilijk een negatief feit aan te tonen. (Arrest RvV nr. 145 103 dd./8.05.2015) Desondanks heeft verzoekster alle bewijzen van onvermogen voorgelegd uit Marokko. Het is zeer moeilijk om het negatieve bewijs te leveren van het feit dat verzoeker in Marokko niet over een bepaalde uitkering of andere vormen van inkomsten zou genieten. Dergelijk bewijs moet als bijkomend worden beschouwd volgens het arrest REYES van het Hof van Justitie. In de praktijk kan deze moeilijk worden geleverd en kan het verzoekster uiterst moeilijk maken om een verblijfsrecht te verkrijgen omdat het hem dwingt om gecompliceerde stappen te ondernemen. De wetgeving voorziet verder geen minimale duur waarin de Belg of Unieburger de derdelander bijstand moet verlenen. De enige vereiste is dat de bijstand oprecht en structureel van aard is. de eis van DVZ dat je minstens 6 maanden financiële steun moet bewijzen is strijdig met de mededeling van de Europese Commissie. Daar verzoekster jaren heeft samengewoond met de referentiepersoon, dient zij als ten laste te worden beschouwd. Bovendien heeft zij met bewijzen op afdoende wijze aangetoond dat er een bestaan is van bijkomende elementen van afhankelijkheid andere dan de gewone affectie banden. Verzoekster heeft stukken voorgelegd waaruit blijkt dat zij aan chronische niet-ernstige aandoening lijdt en dat dus geregelde medische verzorging en farmaceutische producten behoeft. (stuk 10) Verzoekster was tijdens haar verblijf in Marokko eveneens afhankelijk van de materiële steun van haar nicht. Omdat dit meer dan 5 jaar geleden is, heeft zij geen bewijzen meer dat er nominale geldstortingen werden gedaan vanuit België naar Marokko. Veelal gaf de nicht haar het geld zelf af toen zij haar bezocht. De wet stelt bovendien niet dat de afhankelijkheid reeds moet bestaan in het land van herkomst. De interpretatie van het begrip 'ten laste' zoals geschreven door het Hof van Justitie in de arresten Jia en Reyes zijn niet bindend in de Belgische rechtsorde, daar in België het precedentenrecht niet geldt. De RvV mag een eigen interpretatie geven aan het begrip 'ten laste' als dit in het voordeel van de rechtszoekende is. als de wet het begrip 'ten laste' niet duidelijk omschrijft en niet expliciet vereist dat de afhankelijkheidsrelatie reeds moest bestaan in het land van herkomst, zal een legalistische interpretatie ertoe leiden dat de rechtszoekende, in casu verzoekster, wordt beschermd. Indien de wet een leemte vertoont kan het niet tot gevolg hebben dat de rechtszoekende wordt benadeeld. Het middel is derhalve gegrond."

2.2. De verwerende partij repliceert in de nota als volgt:

"De stukken die namens verzoekster op 13 september 2017 aan verwerende partij werden overgemaakt (stuk 5) zijn afkomstig van twee winkels in de regio in Marokko vanwaar verzoekster afkomstig is. Het enige wat uit deze stukken blijkt is dat de "facturen" van verzoekster in deze winkels niet door verzoekster zelf werden betaald doch wel in de ene winkel door haar nicht en in de andere winkel door haar dochter. Deze verklaringen zijn beiden opgesteld in exact hetzelfde handschrift, hoewel afkomstig van verschillende personen. De vraag stelt zich dan ook in welke mate de betrokken eigenaars van de betreffende winkels deze verklaringen zelf hebben geschreven. Los van deze vraag, is het evident dat het betalen van "facturen" in twee winkels door derden niet bewijst dat verzoekster ten laste was van deze derden en onderhouden werd door hen in haar land van herkomst; in dat opzicht kan gesteld worden dat er zelfs geen betalingsbewijzen voorliggen waaruit dit zou blijken, noch wordt aangetoond dat ook andere kosten van onderhoud van verzoekster (zoals bijvoorbeeld huisvestingskosten en nutsvoorzieningen) door deze nicht en dochter betaald werden toen verzoekster nog in Marokko woonachtig was. A fortiori bewijzen deze stukken niet dat verzoekster in Marokko deel uitmaakte van het gezin van haar nicht en/of dochter. In die optiek heeft verwerende partij geoordeeld dat de wettelijk vereiste stukken over het ten laste zijn in het land van herkomst niet werden overgemaakt, en heeft zij de bestreden beslissing in die zin getroffen. Verwerende partij zal zich aangaande het beroep tot nietigverklaring van verzoekster naar de wijsheid van de Raad gedragen."

2.3. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931, VAN LAETHEM).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.4. De bestreden beslissing steunt op het enige motief: *“Heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij/zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan 3 maanden als familielid van een burger van de Unie: heeft de gevraagde documenten niet voorgelegd, namelijk het bewijs ten laste te zijn van EU'er in land van herkomst OF er deel te hebben uitgemaakt v/h gezin”*.

De verzoekende partij betoogt dat zij niet weet op welke gegevens de verwerende partij zich heeft gesteund om tot de bestreden beslissing te komen. Zij stelt niet te kunnen afleiden of de door haar op 13 september 2017 overgemaakte stukken wel in aanmerkingen werden genomen.

De Raad stelt vooreerst vast dat alle door de verzoekende partij neergelegde stukken zich in het administratief dossier bevinden. In de nota met opmerkingen bevestigt de verwerende partij dat zij de op 13 september 2017 door de verzoekende partij neergelegde stukken heeft ontvangen.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 13 september 2017 per e-mail aan de verwerende partij, zijnde binnen de termijn van drie maanden, twee stukken heeft voorgelegd waarmee zij wil aantonen dat zij ten laste was of deel uitmaakte van het gezin van de EU'er. Deze verklaringen met legalisatie dateren van 5 september 2017 en 6 september 2017.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de verwerende partij ten onrechte heeft vastgesteld dat verzoekster *“de gevraagde documenten niet (heeft) voorgelegd”*. Door zo te handelen heeft de verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel, dat de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding, geschonden (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

De opmerking van de verwerende partij in de verweernota dat deze stukken niet bewijzen dat verzoekster in Marokko deel uitmaakte van het gezin van haar nicht en/of dochter, wat neerkomt op een a posteriori motivering, doen aan voormelde vaststellingen geen afbreuk.

Een schending van de materiële motiveringsplicht in het licht van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt aannemelijk gemaakt.

Het eerste middel is gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de Burgemeester van de Stad Antwerpen van 26 januari 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig juli tweeduizend achttien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC